

„E, tudi jaz bi se mu zahvalil in še marsikdo za potrebo: ko bi ob zadnji volitvi ne bil tako nespreten, bi imeli že železnico. Kaj bo Zevnik? On je samo za doma.“

„In še za doma ne, — pa dober človek, dro!“

„Hm!“ je skomizgnil Cesar in se tudi sam odpravil za odhajajočim pivarjem.

Voza sta zdrčala s Pavčičevega dvorišča drug za drugim; Cesar in Lobnik sta pa takoj na cesti srečala strica Korena in učitelja Dobravca, ki sta prijateljski kramljaje šla po vasi.

„Bes te plentaj!“ zagodrnja Cesar predse v koleselj: „Odklej sta pa ta dva prijatelja? Svet se res preminja.“ In še ozrl se je za njima, kar ni bila njegova navada. „Hm! Slučajno se nista dobila!“ Hotel se je še drugič ozreti, pa je rajši udaril po kobilici, da sta kakor veter zdrčala na Veliki Potok.

Sedaj je le še kratka naša povest:

V veseli družbi obeh pl. Zagollijev, Viktorja Gorenjca in še nekaj navadnejših Podgorcev se samo stric Koren in Dobravec nista gledala rada, kar se dvigne stric in približa svojo kupo Dobravčevi:

„Bog te živi, če smem tako reči. Pozabiva!“

„No, pa Bog te živi, stric, ali da me ne boš več ovajal zastran nelojalnosti!“

„E, to je minulo, in sam sem vesel, da je minulo. A Bog sam ve, da ste tedaj trpeli sami nedolžni; jaz sem menil okresati Pavčiča, s katerim nisva bila prijatelja.“

„A, tako?“

„Tako, tako!“

„Ne-li tudi Šenico?“

„Ne vem, čemu? Z mano ni bil nikoli preveč robat . . . Sem zabil . . .“

„Potem bodi odpuščeno in pozabljeno!“

„In pozabljeno! Živio! Pa tisto pesem boš pevce odvadil“, pristavi Dobravec na uho.

„Tega se nisem učil, stric.“

„O, vem, vem; pa znaš tudi — samouk.“

Vesel je bil sivi starček in ponosno se je dvigal na prste, kakor da hoče tudi v velikosti, ne samo v čislu in časti doseči nekdanjega Pavčiča.

Srečni stric!

Znana podgorska kronika, zanesljiva po svoji natančnosti in nepristranosti, pa izvršuje stvar mirno:

„Danes nas je zapustil učitelj Dobravec. Skozi dvanajst let so mu pevci in orgle izvrstno peli. Tudi sam je znal peti. Tista pesem pa, tista grda o Iškarijotu, se ni nikoli več pela in se ne bo, ker so jo pevci morali pozabiti. Tako je prav. Zato želimo prijatelju Dobravcu, da bi bil na svoji novi službi srečen ino zadovoljen; če pa ne, naj se precej povrne zopet k nam.“

Ker smo že na koncu, ne smemo zamolčati, da ni bil pisec podgorske kronike nihče drugi kakor stric Koren sam.

Zadnja beležka, tičoča se naše povesti, slove:

„Včeraj je bil odstavljen od županovanja seliški župan zaradi nepravlega pričevanja v neki pravdi. Suum cuique!“

Srečanje.

Tam po beli cesti
gre pogrebcev trop,
milo zvon iz line
vabi na pokop . . .

A po drugi poti
ženi se mudí,
mirno ji v naročju
drobno dete spí! —

Ljudmila